

Rechtbank van eerste aanleg Brussel (Ned.), beschikking van 18 juni 2019

Uitvoerbaarheid – Buitenlandse rechterlijke beslissing – Exequatur – Artikel 22 WIPR – Artikel 24 WIPR – Artikel 25 WIPR – Weigeringsgronden – Geen rechtsmiddel met schorsende werking – Uitvoerbaar volgens Tunesisch recht – Kosten exequaturprocedure – Kosten tenuitvoerlegging

Exécution – Décision judiciaire étrangère – Exequatur – Article 22 CODIP – Article 24 CODIP – Article 25 CODIP – Motifs de refus – Pas de voie de recours avec effet suspensif – Caractère exécutoire selon le droit tunisien – Coûts de la procédure d'exequatur – Coût de la mise à exécution

In de zaak van

De vennootschap naar Tunesisch recht [...] **S.**, geregistreerd in het handelsregisternummer Tunis onder het nummer [...], met maatschappelijke zetel te Tunesië, [...], maar woonplaats kiezend op het kantoor van haar advocaat te 1050 Brussel, [...],

Verzoeker op eenzijdig verzoekschrift,

Met als advocaat mr. Wicem El Kamel, advocaat met kantoor te 1050 Brussel, Louizalaan 250.

Tegen

De nv **B.**, met ondernemingsnummer [...] en zetel te 3090 Overijse, [...],

Partij waartegen het eenzijdig verzoek gericht is.

I. Voorwerp van het verzoek

S. verzoekt het arrest, uitgesproken door het hof van beroep te Tunis van 27 oktober 2009 in de zaak nr. [...] tussen haarzelf en de nv B., uitvoerbaar te verklaren.

Bijkomend vraagt ze de nv B. te veroordelen tot betaling van :

- 457.002,679 Tunesische Dinar
  - De kosten van de deskundige, ten belope van 800 Tunesische Dinar
  - Een rechtsplegingsvergoeding van 300 Tunesische Dinar,
- bedragen die te vermeerderen zijn met nog te vervallen interesten.

Voorts verzoekt ze de genoemde bedragen om te zetten in euro, overeenkomstig de hoogste koers sinds de datum van opeisbaarheid.

Ten slotte vordert ze de nv B. te veroordelen tot de kosten van de procedure, met name:

- de kosten van vertaling, ten belope van € 1.096,85,
- de kosten van expeditie, niet begroot,
- een rechtsplegingsvergoeding van € 6.000,00.

II. Beoordeling

A. *Voorwerp exequaturprocedure*

1. De beoordeling van een verzoek tot het uitvoerbaar verklaren van een buitenlandse rechterlijke beslissing op grond van de artikel 22, §2, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht is strikt beperkt tot het al dan niet (geheel of gedeeltelijk) uitvoerbaar verklaren van een buitenlandse rechterlijke beslissing – waarbij enkel de formele voorwaarden en de mogelijke gronden tot weigering van artikel 25, §1, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht mogen worden onderzocht.

Het staat in geen geval aan de exequaturrechter om de buitenlandse rechterlijke beslissing aan te vullen, te interpreteren of te wijzigen. Evenmin moet de exequaturrechter de buitenlandse veroordeling overnemen of opnemen in de exequaturbeslissing. De enige beslissing die moet en kan genomen worden is het al dan niet uitvoerbaar verklaren.

2. Bijgevolg kan niet ingegaan worden op de vordering van S. in zoverre die ertoe strekt de nv B. te veroordelen tot betaling van:

- de hierboven opgesomde bedragen in Tunesische Dinar,
- nog te vervallen interesten,
- de omzetting van de buitenlandse veroordeling, uitgedrukt in Tunesische Dinar, in euro.

B. *Controle formele voorwaarden weigeringsgronden*

1. S. heeft de door artikel 24 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht vereiste documenten neergelegd:

- een uitgifte van de uitvoerbaar te verklaren beslissing: een arrest van het Hof van Beroep van Tunis van 27 oktober 2009 in de zaak met nummer [...],
- het exploit van betekening van die beslissing aan de nv B., waaruit blijkt dat het arrest op 11 december 2009 werd betekend op het adres van de advocaat van de nv B., waar de nv B. woonplaatskeuze had gedaan,
- een attest van 16 augustus 2018 van niet-verhaal tegen die beslissing, waarin wordt gesteld dat in de periode vanaf 11 december 2009 [de datum 'van de uitspraak' (volgens de Nederlandse vertaling), maar te begrijpen als de datum van 'de betekening van de uitspraak' (volgens de Franse vertaling)] tot 5 januari 2010 geen rechtsmiddel werd ingesteld tegen het genoemde arrest,

telkens gelegaliseerd en begeleid door een beëdigde vertaling naar het Nederlands.

2. Het geschil tussen partijen dat bij genoemd arrest beslecht werd, betreft een handelsgeschil inzake de levering door de nv B. aan S. van werfvrachtwagens, meer bepaald het bekomen van diverse vergoedingen voor de schade en het verlies die werd geleden door gebreken in die vrachtwagens.

Op basis van de gekende gegevens kan niet vastgesteld worden dat:

- de uitvoerbaarverklaring van de beslissing in strijd zou zijn met de Belgische internationaalprivaatrechtelijke openbare orde (artikel 25, § 1, 1°, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht).
- Bij de procedure die uitmondde in het genoemde arrest, de rechten van verdediging werden geschonden (artikel 25, § 1, 2°, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht).
- Er sprake zou zijn van wetsontduiking (artikel 25, § 1, 3°, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht).
- Er onverenigbaarheid voorligt met enige andere rechterlijke beslissing (artikel 25, § 1, 5°, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht).

- De vordering die resulteerde in het uitvoerbaar te verklaren arrest, werd ingesteld nadat een vordering met hetzelfde onderwerp en tussen dezelfde partijen werd ingesteld in België (artikel 25, § 1, 6°, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht).
- Er bezwaren zijn inzake de internationale bevoegdheid van de Tunesische rechtscolleges (artikel 25, § 1, 7 en 8°, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht).
- De beslissing valt binnen een materie waarvoor bijkomende weigeringsgronden gelden (artikel 25, § 1, 9°, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht).

Wat betreft de vraag of het uitvoerbaar te verklaren arrest nog vatbaar is voor een gewoon rechtsmiddel (artikel 25, § 1, 4°, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht), kan vastgesteld worden dat het uitvoerbaar te verklaren arrest werd gewezen in tweede (en volgens het arrest ook laatste) aanleg (het vonnis in eerste aanleg dateert van 14 februari 2002) nadat het Tunesische Hof van Cassatie bij arrest van 4 juni 2008 de zaak had verwezen naar het Hof van Beroep te Tunis en nadat de zaak werd behandeld in aanwezigheid van de advocaten van beide partijen. Zoals hierboven aangegeven, werd de beslissing op 11 december 2009 betekend en werd tot 5 januari 2010 geen rechtsmiddel ertegen ingesteld.

Volgens het Tunesisch Wetboek van Burgerlijke en Handelsprocedures (geconsulteerd in Franse vertaling op de website: <http://jurisitetunisie.com>) zijn er volgende rechtsmiddelen (artikelen 130 tot 200 van genoemd wetboek): hoger beroep, herziening van gewijsde, derdenverzet, cassatie, regeling van rechtsgebied en verhaal op de rechter. Enkel het hoger beroep vormt een gewoon rechtsmiddel.

Het uitvoerbaar te verklaren arrest is niet vatbaar voor hoger beroep, nu dat enkel kan tegen vonnissen die in eerste aanleg werden gewezen. Een cassatieberoep kan enkel ingesteld worden binnen 20 dagen na betekening (artikel 195 van het Tunesisch Wetboek van Burgerlijke en Handelsprocedures), wat luidens het neergelegde attest van niet-verhaal niet gebeurd is.

Bijgevolg is ook de weigeringsgrond van artikel 25, § 1, 4°, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht niet aanwezig.

3. Het uitvoerbaar te verklaren arrest is uitvoerbaar volgens het Tunesische recht nu er geen rechtsmiddel met schorsende werking tegen werd ingesteld, noch tegen ingesteld kan worden (zie de artikelen 285 en 286 van het Tunesisch Wetboek van Burgerlijke en Handelsprocedures). Enkel het hoger beroep heeft immers in principe schorsende werking op de uitvoerbaarheid (artikel 146 van het Tunesisch Wetboek van Burgerlijke en Handelsprocedures voorziet schorsende werking voor het hoger beroep, wat niet het geval is voor andere rechtsmiddelen; het cassatieberoep is in beginsel niet schorsend: artikel 194 van datzelfde wetboek). Het uitvoerbaar te verklaren arrest verloor zijn uitvoerbare kracht niet – rechterlijke beslissingen vervallen naar Tunesisch recht na afloop van twintig jaren na datum van uitspraak (artikel 257 van het Tunesisch Wetboek van Burgerlijke en Handelsprocedures).

4. Er kan besloten worden dat aan alle voorwaarden om het arrest van het Hof van Beroep te Tunis uitvoerbaar te verklaren, voldaan is.

C. *Gerechtskosten*

1. S. vordert de veroordeling van de nv B. tot de gerechtskosten, bestaande uit de kost van de expeditie, de vertaling van de in deze zaak neergelegde stukken en een rechtsplegingsvergoeding.

2. Er kan in deze procedure enkel beslist worden over de kosten verbonden aan de huidige exequaturprocedure (beheerst door het Belgische recht), niet over de kosten die verbonden (zullen) zijn aan de procedure aangaande de grond van het geschil (beheerst door het Tunesische recht). Tot

die laatste behoren ook de kosten van tenuitvoerlegging van het arrest van het Hof van Beroep te Tunis (artikel 301 van het Tunesisch Wetboek van Burgerlijke en Handelsprocedures bepaalt dat die kosten in principe moeten gedragen worden door de veroordeelde partij).

De kost van aflevering van de expeditie van het uitvoerbaar te verklaren arrest evenals de kosten van vertaling van de in deze procedure neergelegde stukken vertonen evenwel een hybride karakter: het zijn kosten die noodzakelijk zijn voor de tenuitvoerlegging, maar ook voor het voeren van huidige exequaturprocedure.

Evenwel is huidige exequaturprocedure enkel een noodzakelijke tussenstap om tot gedwongen tenuitvoerlegging te kunnen overgaan – waarbij het, in de huidige stand van zaken, zonder bewijsstukken inzake de aangevoerde kosten en slechts op basis van een eenzijdig debat, niet aangewezen is op bindende wijze uitspraak te doen over gerechtskosten die ook tenuitvoerleggingskosten zijn die onder toepassing van het Tunesische recht vallen en waarover betwisting zou kunnen rijzen (bijvoorbeeld omdat in het verkeerde land of anderszins nutteloos een uitvoerbaarverklaring werd benaarstigd). Over die kosten beslissen in de fase van de eenzijdige procedure van het uitvoerbaar verklaren, zou de tegenpartij al vóór de eigenlijke tenuitvoerlegging confronteren met een bindende rechterlijke beslissing dienaangaande en zou – indien die beslissing ongunstig zou zijn – een extra aansporing kunnen vormen voor het instellen van een rechtsmiddel tegen de uitvoerbaarverklaring.

Het is dan ook gepast, indien exequaturkosten samenvallen met kosten van de eigenlijke tenuitvoerlegging, de toerekening daarvan en beslissing daarover te laten bij de instanties die belast zijn met de (controle op de) tenuitvoerlegging.

Bijgevolg wordt op heden geen uitspraak gedaan over de kosten verbonden aan de vertaling en expeditie van het uitvoerbaar te verklaren arrest.

3. Blijven als gerechtskosten die enkel en alleen verbonden zijn aan de eigenlijke exequaturprocedure: de rechtsplegingsvergoeding, de rolrechten en de bijdrage aan het fonds juridische tweedelijnsbijstand.

4. De rechtsplegingsvergoeding is verschuldigd door een in het ongelijk gestelde partij aan de in het gelijk gestelde partij (artikelen 1017 en 1022 van het Gerechtelijk Wetboek).

Nu deze procedure een eenzijdige procedure is, is de nv B. strikt genomen en formeel gezien – op heden – (nog) geen procespartij binnen de exequaturprocedure. Nochtans is zij wel de partij tegen wie het verzoek gericht is en de partij die de huidige procedure noodzakelijk maakt doordat zij blijkbaar de uitvoerbaar te verklaren beslissing niet heeft uitgevoerd. In die zin is de nv B. wel degelijk een partij in deze zaak en bovendien een partij die in het ongelijk is gesteld – nu het tegen haar gerichte verzoek wordt ingewilligd.

Bijgevolg zijn de voorwaarden om de nv B. tot een rechtsplegingsvergoeding te veroordelen, vervuld.

De huidige vordering betreft een niet in geld waardeerbare vordering, nu het om een loutere uitvoerbaarverklaring gaat en niet om de veroordeling tot betaling van een geldsom. Tevens betreft het een procedure die zonder weerwerk van de tegenpartij werd gevoerd – te vergelijken met een procedure op verstek. Bijgevolg moet de rechtsplegingsvergoeding op het minimumbedrag voor een niet in geld waardeerbare vordering worden begroot.

5. Om dezelfde redenen moet ook de bijdrage aan het begrotingsfonds juridische tweedelijnsbijstand ten laste van de nv B. worden gelegd, nu die bijdrage ook een gerechtskost is die

ten laste valt van de in het ongelijk gestelde partij (artikelen 1017 en 1018, eerste lid, 8°, van het Gerechtelijk Wetboek).

6. Het aanwijzen van de partij die de rolrechten moet dragen, gebeurt niet in eerste instantie op basis van de dichotomie 'in het gelijk'/'in het ongelijk' gestelde partij, maar op basis van het onderscheid eisende/verwerende partij. Het is pas in tweede orde dat de vraag wie gelijk kreeg een rol speelt, met name om de kost (die in beginsel door de eisende partij moet worden gedragen) alsnog (geheel of gedeeltelijk) op de verwerende partij af te wentelen. (zie artikel 269² van het Wetboek der registratie- hypotheek- en griffierechten).

Dat betekent dat – als er geen verwerende partij is – de eisende partij altijd de rolrechten moet dragen, zelfs al wordt haar vordering ingewilligd en is de partij tegen wie het verzoek is gericht een in het ongelijk gestelde partij.

In deze eenzijdige procedure is er geen verwerende partij (niemand voert verweer, het feit dat men in het ongelijk wordt gesteld betekent niet dat men de hoedanigheid van verwerende partij verwerft) – zodat enkel S. als eisende partij tot de rolrechten kan worden veroordeeld.

OM DEZE REDENEN

DE RECHTBANK

Stelt vast dat de bepalingen van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, zoals gewijzigd, werden toegepast.

Rechtsprekend op eenzijdig verzoek.

Verklaart het arrest van het Hof van Beroep te Tunis, gewezen op 27 oktober 2009 in de zaak met het nummer [...] tussen de S. (als eisende partij) en de nv B. (als verwerende partij), uitvoerbaar in België.

Veroordeelt de nv B. tot betaling aan de S. van een rechtsplegingsvergoeding van € 90,00 en van € 20,00 (bijdrage aan het begrotingsfonds juridische tweedelijnsbijstand).

Veroordeelt de S. (geregistreerd in het handelsregisternummer Tunis onder het nummer [...]) tot betaling aan de Belgische Staat van de rolrechten, begroot op € 165,00 en te innen door de FOD Financiën.

Gegeven in de raadkamer van de tweede juni kamer van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel, op 18 juni 2019, waar aanwezig waren:

de heer H. Storme, rechter,
mevrouw C. Vanachter, griffier,